

truffet en Overenskomst, hvorved dette Grundlag led en lille Forrykning, tilskyndende en ganske uvæsentlig, nemlig den at den højtærede Minister i Stedet for at være bunden til Anvendelse af Bevillingen i Genhold til den Plan, som Regeringen tidligere gentagne Gange havde forelagt Rigsdagen, skulde have Frihed til at benytte de 200,000 Kr. paa den Maade, han og hans sagkyndige fandt bedst. Det viste sig imidlertid snart, at der om denne Overenskomst var en noget forskellig Opfattelse mellem Ministeren og Udvalget, og det gav sig et temmelig stærkt Udtryk her under Forhandlingerne i Salen, idet den højtærede Minister stærkt henholdt sig til en Skrivelse fra Generaldirektøren for Jærnbannerne, der ledsagede Udvalgets Betænkning, og hvori Generaldirektøren udtalte, at vel kunde man for Øjeblikket nøjes med de 200,000 Kr. til Udvidelse af Viborg Station, men han paaviste samtidig, at det kun skete paa Befestning af Soliditet og mange Befæmmligheder, ligesom han udtalte, at man maatte vente endog i en nær Fremtid Forlangender om forøget Bevilling til Stationen. Disse Udtalelser i Generaldirektørens Skrivelse præciserede den højtærede Minister her endnu stærkere, og jeg, der fungerede som Udvalgets Ødsfører, udtalte i Modsætning hertil paa Udvalgets Begne, at Udvalget var gaaet ud fra den Opfattelse, at med den Bevilling paa 200,000 Kr., som det ganske vist var overladt Ministeren at benytte paa hvilken Maade han og hans sagkyndige skønnede bedst, mente Udvalget, at dermed skete en endelig Afslutning paa Ordningen af de viborgske Stationsforhold. Man vil altsaa se, at dette tredje Alternativ gemmer to ikke lidt forskellige Ting i sig, og paa Grund af denne Uoverensstemmelse finder jeg mig for Øjeblikket i alt Fald nærmest tilbøjelig til at stille mig paa det gamle oprindelige Udvalgsstandpunkt. Jeg tror, at det er et stærkt og holdbart Standpunkt, idet der anvendes den Bevilling, som Regeringen gentagne Gange har forlangt, og anvendes efter en Plan, som er udarbejdet af Statens egne Jærnbaneteknikere og godkendt af den højtærede Indenrigsminister ved Forelæggelse gentagne Gange paa Finansloven. Jeg har ikke den fjerneste Ide om, hvorvidt et saadant Standpunkt overhovedet vil finde nogen Tilslutning; jeg skulde vel endog snarest anse det for tvivlsomt, og for saa vidt det skulde vise sig, at dette mit principale Standpunkt skulde være uigennemførligt, da forbeholder jeg mig herved uanset min tidligere Stilling fuld Frihed til at vælge det Alternativ og

den ny Løsning, som maaste kunde fremkomme. — Jeg skal blot endnu over for dette Spørgsmaal tillade mig at rekapitulere disse Alternativer, som have foreligget, idet jeg her holder mig borte fra alle forstyrrende Kommentarer. Der er altsaa Folketingets Standpunkt, som medfører en nominal Udgift af 558,000 Kr., dernæst Regeringens, som medfører en nominal Udgift af 350,000 Kr., og endelig Landstingets, der atter medfører en nominal Udgift af 200,000 Kr.

Efter denne saglige Medbegørelse turde jeg maaste endnu tillade mig at fremkomme med en mere almindelig Betragtning af hele dette Stridsspørgsmaal og af den formentlige Foranledning til dettes Fremkomst. Jeg skal da først bemærke, at hvorvel Udgiftsbeløbene, som vilde kræves af disse forskellige Standpunkter, jo differere meget bethdelig, saa forekommer det mig dog, at disse i og for sig ikke have en saadan finansiel vidtrækkende Betydning, at der derpaa egentlig kan begrundes en arevis Konflikt mellem Tingene. Ej heller forekommer det mig, at det kan begrundes Standsningen i Juleførelsen af en næsten fuldført Jærnbane, en Jærnbane, der omfattes med stor Interesse af hele Himmerland, Viborg By og denne By's nordlige Opland. Jeg tror ogsaa — jeg ved ikke, om jeg mulig ser fejl deri — men jeg tror, at der er en dybere Grund til den stærke Modstand, der her fra Landstingets Side er rejst mod det dyre Forslag til en Ordning af Viborg Jærnbane-station. Jeg tror egentlig, at Grunden mere end selve Sagens finansielle Betydning er, at man herfra har villet nedlægge en bestemt og tillige aktuel Protest mod det lukrative og monumentale System i Jærnbanebygninger, et System, hvortil der i de senere Tider har vist sig en Tendens, som har givet sig et ikke lidet stærkt Udslag i Stationsbygningerne i Nyborg, Slagelse, Gentofte og Helsingør, og som truer med at give sig et endnu stærkere Udslag i den forenlaede Ordning af de kjøbenhavnske Bane-gaardsforhold. Der er utvivlsomt her i Tinget en temmelig stærk Stemning imod disse dyre Stationsbygninger, en Stemning, som jeg fuldt ud deler, fordi jeg tror, den er sand og sund og berettiget. Thi hvad skulde vi egentlig med disse dyre Banegaardsbygninger? Hvilken Glæde have i Grunden de rejsende deraf? I de faa Minutter, man tilbringer i disse Bygninger, før Toget aagaar, har man jo nok at gøre med at løse Billet, ekspedere sit Rejsesags og hurtigst mulig søge sin Plads i Toget. Naar man kommer til Jærnbane-stationen, er, som vi syder sig, Døren os kærere end hele Huset, det vil sige, jo hurtigere vi kunne komme ud